

ติตรา

เสียงข้อความไลน์ในโทรศัพท์ที่กั้นตอนเช้าๆของวันอาทิตย์ พี่หมอค่ะ(คนไข้คลินิกARVชอบเรียกดิฉันแบบนี้) ขอรบกวนได้ไหมคะ คือหนูอยากย้ายสิทธิ์ลูกไปรักษาที่โรงพยาบาลใกล้ที่ทำงานหนูต้องทำยังไงบ้างคะพอดีคนไข้ไปทำงานที่ภาคใต้ ดิฉันจึงแจ้งไปว่า เอาจำนำทะเบียนบ้านและสูติบัตร ไปติดต่อที่โรงพยาบาลที่ต้องการย้ายเลยคะ ประมาณ 20 วันน่าจะใช้ได้ แล้วหนูจะคะย้ายได้ไหม ได้คะดิฉันตอบไป เธอจึงไปพักหนึ่ง สังเกตได้จากข้อความไลน์ที่ไม่โพล่ขึ้นมาอีก สักครู่เธอก็ตอบกลับมาว่า คนแถวนี้เขาเป็นกันมัยคะโรคนี้ น่าอายจัง ถ้าไปเอายาให้บอกเขาเลยหรือคะว่ามาเอายาโรคเอดส์ ดิฉันจึงตอบกลับไปว่า ให้กลับมาเอาใบส่งตัวก่อนได้ ถ้าไม่สะดวกให้นำสมุดประจำตัวไปยื่นแล้วเจ้าหน้าที่เขาจะจัดการให้เอง เธอจึงไปสักพักแล้วตอบกลับมาว่า ไม่เอาดีกว่า หนูกลับมารับยาที่เดิมดีกว่า หนูจะเที่ยวเอาคะ อย่างน้อยๆหนูก็ยังมีพี่หมอให้หนูคอยปรึกษา ข้อความสนทนาทำให้ดิฉันย้อนคิดถึงเมื่อ ปี2551 ที่ดิฉันพบเขาครั้งแรก ผู้หญิงสาวหน้าตาดี จมูกโด่ง คางสวย ซึ่งน้อยคนนักที่จะได้เห็นใบหน้าสวยๆของเธอ เพราะทุกครั้งที่มาเธอจะสวมผ้าปิดปากและจมูกอย่างมิดชิด เธอรวบรวมความกล้ามานพสมครที่จะเดินเข้ามาที่โรงพยาบาลเพื่อติดต่อขอรับยาต้านไวรัส เธอเล่าให้ฟังว่าเธอเริ่มติดเชื้อตั้งแต่อายุ 18 ปี เธอรู้เพราะเธอตั้งครรภ์กับสามีของเธอชาวไต้หวัน ลูกสาวคนแรกของเธอติดเชื้อจากเธอ แต่ตอนนี้เธอทิ้งลูกสาวของเธอไว้กับสามีที่ประเทศไต้หวัน แล้วตัดสินใจเดินทางกลับมาบ้านเกิดของตัวเอง ตลอดเวลาที่กลับมาอยู่ที่ประเทศไทย เธอเฝ้าหวาดระแวงกลัวคนอื่นรู้ว่าเธอคือผู้ติดเชื้อ คู่กับหวาดระแวงว่าตัวเองจะมีอาการเมื่อใด เฝ้าอ่านข้อมูลทาง อินเทอร์เน็ต เกี่ยวกับโรค และการรักษา แต่เนื่องด้วยเธอเป็นคนสวยมาก ผิวพรรณสวย เมื่อเกิดผื่นขึ้นตามตัวเธอจึงตัดสินใจเดิน เข้าโรงพยาบาลเพื่อเริ่มรักษาตัว ระยะเริ่มต้นเธอหวาดกลัวไปหมด เมื่อพบบุคลากรที่เธอรู้จัก ก็กลับไปสารพัด จนต้องสวมหมวกสวมแว่น สวมผ้าปิดปากจมูก ซึ่งดิฉันได้อธิบายเรื่องจรรยาบรรณของบุคลากรให้ฟัง และระบบปกปิดข้อมูลให้ทราบ ซึ่งเธอก็รับรู้ได้ถึงความจริงข้อนี้เพราะเธอบอกว่า พวกพี่หมอไม่เอาเรื่องหนูไปพูดจริงๆด้วย นี่ขนาดหนูมารักษาที่นี้เป็น 10 กว่าปี แล้ว เพื่อนบ้านและคนในบ้านหนูยังไม่รู้เลยว่าหนูเป็นโรคอะไร ดูเหมือนการปกปิดข้อมูลก็ดีแต่บางครั้งก็เป็นดาบสองคม เมื่อเธอกลับมาหาดิฉันอีกครั้งด้วยอายุครรภ์ 20 สัปดาห์ เธอแสดงสีหน้ารู้สึกผิดมาก แต่เธอบอกกับดิฉันว่า พี่หมอค่ะหนูอยากมีลูกคะ ดิฉันบอกว่าไม่ได้ห้ามคะ มันเป็นสิทธิ์ของคนไข้เอง แต่ดิฉันห่วงแค่สามีว่าเขาจะติดเชื้อไหม คุณได้แจ้งผลเลือดให้เขาทราบไหม เธอรีบบอกทันที ไม่ได้บอกคะ บอกไม่ได้ด้วย มันข้อมหนูแน่คะถ้ามันรู้ นี่ขนาดหนูท้องมันยังตีหนูเกือบทุกวัน ดิฉันฟังแล้วรู้สึกสงสารเธอมาก ทำไมชีวิตคนเรามาต้องเศร้าขนาดนี้ สามีคนแรกนำเธอมาให้ สามีคนที่ สองติดยาแล้วขอตีภรรยา แต่ดิฉันก็แอบอุ่นใจอยู่ตรงที่ ผล CD4 ของเธอสูงตลอดและผลViral load <20 copies มาโดยตลอด อย่างน้อยๆลูกและสามีของเธอคงไม่ติดเชื้อจากเธอละมั้ง ดิฉันพยายามพูดกับเธอมา

ตลอดเรื่องการเปิดเผยผลเลือดกับคนที่ไว้ใจ จนการตั้งครรภ์ครั้งนี้เธอจึงเปิดเผยผลเลือดให้พี่สาวของเธอทราบ และพี่สาวของเธอไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจเธอเลย และการแนะนำให้สามีมาตรวจเลือดของดิฉันก็ยังไม่เป็นผล แต่เธอแจ้งว่าตอนนี้หนูเล็กกันแล้วค่ะ และสามีหนูก็ติดคุกแล้วค่ะ คดีค้ายาบ้า นี่ก็ครบ 2 ปีแล้วหลังจากที่เธอคลอดลูก และก็จริงดังคาดเพราะลูกสาวของเธอไม่ติดเชื้อ ตลอดระยะเวลา 24 ปีที่เธออยู่กับเชื้อมา เธอพยายามตีตราตัวเองมาตลอด ในขณะที่คนรอบข้าง บุคลากรทางการแพทย์ ไม่ได้ตีตราเธอเลย การมุ่งสู่เป้าหมายที่เป็นศูนย์ Getting to zero จะสำเร็จได้อย่างไร ในเมื่อ ศูนย์ตัวแรกคือ การตีตราผู้ป่วยยังเอาออก จากตัวเองไม่ได้....ตอนสายของวันจันทร์ยังมีข้อความไลน์ทักมาอีกว่า...พี่หมอคะเขาขอเอกสารเพิ่มคือบัตร ประชาชนแม่และทะเบียนบ้าน มีเอกสารมาให้กรอกด้วยค่ะ แล้วให้ญาติเซ็นชื่อเป็นพยานด้วย...เขาจะเอา เอกสารหนูไปทำไมคะ..เขาจะเอาไปทำอะไรหรือเปล่า...ชีวิตหนูเจอคนเลวมาเยอะคะ..หนูกลัว....

จำปูน โปธิบัติ

พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ